

CAMINS OBERTS

Una Església que cuina

Estimats diocesans,

És un fet: els programes televisius de cuina s'han posat de moda. En desconec els motius. És ben cert que la manera d'entendre els àpats té molta relació amb la manera d'encarar la vida de cada dia —almenys en aquesta part del planeta on ens trobem—. Els plats més suculents, i també els més casolans, necessiten una preparació. Cada ingredient és únic, important. Els grans cuiners —perdoneu la meua ignorància— són autèntics savis que observen la creació i tot allò que Déu ens dona a través d'ella, per afirmar i defensar que tots els productes comestibles són meravellosos. El més impressionant són les combinacions que poden arribar a fer. Algunes composicions gastronòmiques són plenes de gustos, textures i ingredients xocants. Amb tot, es tracta de plats que saben trobar un equilibri, és a dir, una combinació òptima per ser degustats i gaudits.

Quan això ho traslladem al món eclesial, hem d'afirmar, amb totes les lletres, la dignitat de tota persona i, encara més, el valor altíssim dels drets humans. L'Església no es mostra ni confusa ni al marge de l'interès de sostenir, acompanyar i facilitar que dins d'ella tothom sigui respectat, acollit i profundament estimat. Encara més, el fet de reconèixer el valor de cada persona, pel que és i no pel que té, senzillament perquè ha estat volguda per Déu des de sempre, comporta que constantment l'Església cuini, és a dir, configuri òptimament ma-

neres de vida que recolzin el bé comú i la convivència pacífica. Els plantejaments d'una Església feliç apunten a l'elaboració de decisions econòmiques i polítiques que permetin més i millor l'amistat social, la fraternitat universal. A l'hora de la veritat, no és quelcom fàcil, ho sabem prou. La distància entre el que diem, el que volem i el que fem sempre existeix, poc o molt. Les diferències d'ingredients —de persones— no maldem, però, la possibilitat de trobar un consens real; simplement fan que el procés de cocció sigui més elaborat. Una Església feliç és l'Església que cuina, és a dir, que harmonitza totes les persones en una sola comunió amb Déu, sense excloure mai ningú, sense edulcorar ni restar mai la llibertat de cap membre.

No trobem en els evangelis un Jesús que cuini, gastronòmicament parlant. Ens adonem, això sí,

d'un Jesús que s'asseu a taula amb tot hom, sigui qui sigui. Al voltant de la taula es genera la fraternitat, la relació, el compartir més senzill i quotidià. Es parla de tot, del cel i de la terra, de les coses més senzilles i quasi de les més profundes. Jesús no és aliè a la cultura de la taula, que és la cultura de la fraternitat. Recordem amb facilitat el darer sopar de Jesús amb els seus deixebles, però també el dinar amb Zaqueu i les vegades que els seus deixebles han d'alimentar-se del que poden agafar del camp en dissabte.

Per a nosaltres, d'entre tots els àpats, el que veritablement anhelem és el de l'Eucaristia. Allí Jesús es fa aliment per a nosaltres. Sant Agustí animava els

seus contemporanis a ser veritablement allò que menjaven, «pa partit» per als altres. L'Eucaristia fa l'Església —continuava sant Agustí—, i l'Església fa l'Eucaristia. Que sigui, doncs, l'àpat fraternal de Jesús, «font i cimal» de la vida cristiana, de l'Església santa i feliç que Déu somia.

És en la mateixa litúrgia que el qui presideix reconeix la felicitat dels qui participen: «Feliços els convidats a la taula del Senyor». Aquests som nosaltres, els qui, diumenge rere diumenge, rebem Jesús mateix, ens alimentem d'Ell i prosseguim el nostre camí cap a la plenitud, cap a la felicitat. Bon profit.

Amb la meua benedicció i afecte,

† Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

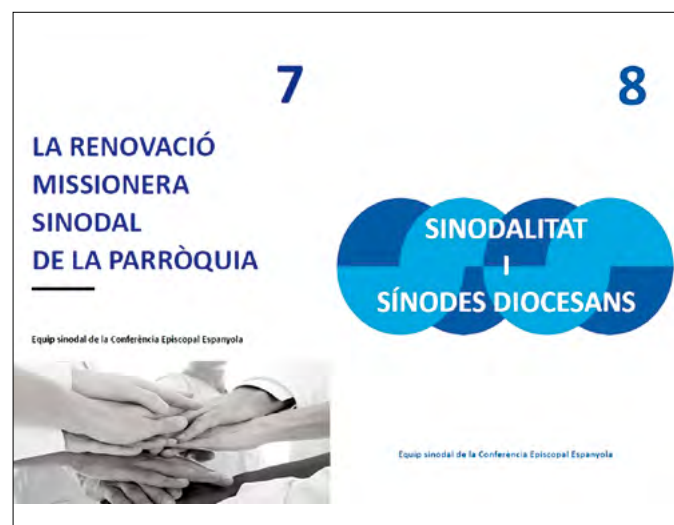
Nous documents d'implementació del Sínode

L'equip sinodal de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha publicat recentment els darrers documents per ajudar les esglésies locals a viure amb profunditat la fase d'implementació del camí sinodal, que s'estendrà fins a l'any 2028. Els textos —*La renovació missionera sinodal de la parròquia*; *Sinodalitat i sínodes diocesans*; *Corresponsabilitat diferenciada* i *La formació de deixebles missioners en l'estil sinodal*— donen continuïtat als materials

publicats anteriorment i ofereixen orientacions per continuar avançant com a Església sinodal: de comunió, participació i missió.

Amb aquests recursos, es convida totes les comunitats cristianes, moviments i institucions eclesials a discernir junts els passos concrets per fer realitat el que el Sínode.

Podeu trobar la seva traducció al català al web del Bisbat, traduïts per la Conferència Episcopal Tarraconense.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que cocina

Queridos diocesanos,

Es un hecho: los programas televisivos de cocina se han puesto de moda. Desconozco los motivos. Es bien cierto que la manera de entender las comidas tiene mucho que ver con la manera de afrontar la vida cotidiana —al menos en esta parte del planeta en la que nos encontramos—. Los platos más suculentos, y también los más caseros, necesitan una preparación. Cada ingrediente es único, importante. Los grandes cocineros —perdonad mi ignorancia— son auténticos sabios que observan la creación y todo aquello que Dios nos da a través de ella, para afirmar y defender que todos los productos comestibles son maravillosos. Lo más impresionante son las combinaciones que pueden llegar a hacer. Algunas composiciones gastronómicas están llenas de sabores, texturas e ingredientes sorprendentes. Con todo, se trata de platos que saben encontrar un equilibrio, es decir, una combinación óptima para ser degustados y disfrutados.

Cuando trasladamos esto al mundo eclesial, debemos afirmar, con todas las letras, la dignidad de toda persona y, aún más, el altísimo valor de los derechos humanos. La Iglesia no se muestra ni confusa ni ajena al interés por sostener, acompañar y facilitar que dentro de ella todos sean respetados, acogidos y profundamente amados. Más aún, el hecho de reconocer el valor de cada persona, por lo que es y no por lo que tiene, sencillamente porque ha sido querida por Dios desde siempre, comporta que constantemente la Iglesia cocine, es decir, configure de manera óptima formas de vida que favorezcan el bien común y la convivencia pacífica. Los planteamientos de una Iglesia feliz apuntan a la elaboración de decisiones económicas y políticas que permitan más y mejor la amistad social, la fraternidad universal. A la hora de la verdad, no es algo fácil, lo sabemos bien. La distancia entre lo que decimos, lo que queremos y lo que hacemos siempre existe, en mayor o menor medida. Las diferencias de ingredientes —de personas— no perjudican, sin embargo, la posibilidad de encontrar un consenso real; simplemente hacen que el proceso de cocción sea más elaborado. Una Iglesia feliz es la Iglesia que cocina, es decir, que armoniza a todas las personas en una sola comunión con Dios, sin excluir nunca a nadie, sin edulcorar ni menoscabar jamás la libertad de ningún miembro.

No encontramos en los evangelios a un Jesús que cocine, gastronómicamente hablando. Si nos damos cuenta, en cambio, de un Jesús que se sienta a la mesa con todos, sean quienes sean. Alrededor de la mesa se genera la fraternidad, la relación, el compartir más sencillo y cotidiano. Se habla de todo, del cielo y de la tierra, de las cosas más sencillas y casi de las más profundas. Jesús no es ajeno a la cultura de la mesa, que es la cultura de la fraternidad. Recordamos fácilmente la última cena de Jesús con sus discípulos, pero también la comida con Zaqueo y las veces en que sus discípulos tienen que alimentarse de lo que pueden recoger del campo en sábado.

Para nosotros, de entre todas las comidas, la que verdaderamente anhelamos es la de la Eucaristía. Allí Jesús se hace alimento para nosotros. San Agustín animaba a sus contemporáneos a ser verdaderamente aquello que comían, «pan partido» para los demás. La Eucaristía hace la Iglesia —continuaba san Agustín—, y la Iglesia hace la Eucaristía. Que sea, pues, la comida fraterna de Jesús, «fuente y culmen» de la vida cristiana, de la Iglesia santa y feliz que Dios sueña. Es en la misma liturgia donde quien preside reconoce la felicidad de quienes participan: «Felices los invitados a la mesa del Señor». Estos somos nosotros, quienes, domingo tras domingo, recibimos al mismo Jesús, nos alimentamos de Él y proseguimos nuestro camino hacia la plenitud, hacia la felicidad. Buen provecho.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

La diòcesi se solidaritza amb Colòmbia

El Bisbat de Lleida va dedicar la jornada dominical del passat 20 de setembre a una col·lecta dominical especial destinada a ajudar la diòcesi de Cali, a Colòmbia, afectada pel terratrèmol de magnitud 7,4 que va sacsejar el país el passat 10 d'agost i per les seves nombroses rèpliques. El bis-

be Daniel Palau va fer una crida a la solidaritat dels diocesans després d'haver mantingut contacte amb mossens de la diòcesi de Cali i amb el seu arquebisbe, Mons. Luis Fernando Rodríguez. Cal recordar que en els darrers anys els bisbats de Lleida i Cali han tingut convenis que han permès que diversos sacerdots colombians vinguessin en missió a parròquies lleidatanes.

En la seva carta als diocesans, el bisbe Daniel convidava a «fer-nos solidaris, una vegada més, amb totes aquelles persones, germans i germanes cristians, afectats per la tragèdia» i a contribuir, cadascú segons les seves possibilitats, als projectes de recuperació de la vida quotidiana en aquella diòcesi germana. A banda de la col·lecta presencial, també es podien fer donatius a través d'una transferència al compte bancari del Bisbat: **ES56 0081 0455 9800 0140 8344**.

Obertura de curs dels delegats de Comunicació

Els membres del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS) es van reunir el passat 14 de setembre a la Sala Batlló de la basílica de la Sagrada Família, a Barcelona, en la primera trobada del nou curs. La reunió, presidida pel bisbe Daniel, va servir per abordar diversos temes relacionats amb la comunicació de l'Església a Catalunya. Un dels principals va ser la preparació de la presentació de les dades de l'Església a Catalunya amb motiu de la Jornada de Germanor, que enguany se celebrarà el diumenge 8 de novembre.

Els membres del SIMCOS també van debatre la possibilitat de

crear un nou lloc web i van plantejar la proposta d'elaborar quatre fulls extres conjunts per als fulls diocesans al llarg del curs.

La trobada va tenir també un component de convivència. Un cop

finalitzada la reunió, els participants van fer una visita guiada a la basílica de la Sagrada Família i van compartir un dinar de germanor, que va posar el punt final a la jornada.

L'Aplec de Butsènit recorda els morts de 1921

El diumenge 13 de setembre va tenir lloc la celebració religiosa del tradicional Aplec de la partida de Butsènit, a l'Horta de Lleida. La jornada va arrancar amb l'ofrena floral a la Mare de Déu de Butsènit, que va tenir un moment emotiu de record per les persones que van perdre la vida en un accident fluvial a l'aplec de 1921. En aquell sinistre van morir 33 persones, ofegades al Segre en enfonsar-se una embarcació que travessava el riu. El tràgic succés va tenir lloc després de la celebració de l'aplec, una festa molt popular entre la gent de l'Horta de Lleida i dels pobles dels voltants com Alcarràs, Albatàrrec, Montoliu, Torres de Segre o Sudanel·l, entre altres. El bisbe Daniel va presidir la missa a l'ermita.

Curs d'Animadors de Comunitat en clau sinodal

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) organitza per al curs 2026-2027 una nova edició del Curs d'Animadors de Comunitat en clau sinodal, una proposta formativa adreçada tant a les persones que ja desenvolupen aquesta tasca en parròquies i comunitats cristianes de la diòcesi com a aquelles a qui s'encomana aquesta missió i inicien ara el seu procés de formació.

El curs té com a objectiu aprofundir en els aspectes essencials de la figura de l'animador de comunitat, en els fonaments de la fe cristiana i en la seva missió evangelitzadora. Al mateix temps, vol proporcionar eines

i recursos per a l'acompanyament, l'atenció i el servei a les comunitats cristianes, des d'una perspectiva sinodal.

La formació s'estructurarà en tres grans blocs temàtics, que es desenvoluparan entre l'octubre de 2026 i el maig de 2027. Totes les sessions tindran lloc a la seu de l'IREL, a la Casa de l'Església de Lleida.

Les persones interessades a participar-hi poden adreçar-se a la secretaria de l'IREL a través del correu secretaria@irelleida.com, trucar al telèfon **973 281 538** o poden consultar el web de l'Institut, www.irelleida.com.

El Tren Missioner escalfa motors

La Basílica Santuari de la Mare de Déu de Núria serà l'escenari, el dissabte 17 d'octubre de 2026, de la tercera edició a Catalunya de la Trobada del Tren Missioner. Acol·lida enguany per la diòcesi d'Urgell, la jornada proposa una experiència de fe, festa, pregària i compromís missioner en preparació del DOMUND, la Jornada Mundial de les Missions.

La convocatòria és impulsada per Cristians Sense Fronteres juntament amb les delegacions de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya i les direccions diocesanes de les Obres Missionals Pontificies (OMPS), amb el suport dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET).

Curs sobre la Magnifica Humanitas

L'IREL i Càritas Lleida organitzen conjuntament el curs «Magnifica Humanitas. Curs sobre la custòdia de la persona humana en el temps de la intel·ligència artificial», una proposta formativa oberta a tothom per aprofundir en l'encíclica del Sant Pare Lleó XIV i en el seu missatge davant els reptes del nostre temps.

El curs té com a objectiu facilitar la lectura i l'aprofundiment en el contingut de l'encíclica, així com descobrir els compromisos que aquesta planteja per a la comunitat cristiana. Les sessions se celebraran a la seu de l'IREL, al carrer Acadèmia, els dies 14 i 28 d'octubre, 11 i 25 de novembre i 9 de desembre de 2026.

REFLEXIONS

De forma humana

La humanitat formada per persones humanes, valgui la redundància, hem considerat sempre que tot el que existeix gira entorn nostre, ho hem anomenat antropocentrisme. Podríem fins i tot considerar que per entendre la realitat no ho podem fer d'una altra manera que no sigui en comparació amb el que som: éssers humans. En aquest procés de donar forma humana a tot hem arribat a confondre irremeiablement allò que volem definir, i ens hem equivocat. A tot no li podem donar forma humana.

Ja en la gènesi de l'existència trobem aquell Déu immanent, que no pot quedar atrapat en la forma humana. Però, tot i estar prohibit per les grans religions en els seus textos revelats, hem pervertit aquest principi fonamental de la font de l'Existència i ens hem atrevit a pintar i esculpir un vell amb barba blanca i posat seriós i justicier i n'hem dit Déu Pare. Al concepte més inabastable: Déu, li hem donat forma humana. La gran aberració per confondre qui som, només fills d'aquest vell? Amén.

La nostra societat ha humanitzat els bonics animals que conviuen en les nostres llars. Haurien d'haver-se quedat en animals de companyia, els han convertit en mascotes, i els hi hem descobert ànima, fins i tot des de la reflexió teològica. Comportaments plenament humans per tractar aquests éssers animats: tenir converses fluides amb ells, petons efusius fins i tot a la boca, cures mèdiques i hospitalàries extraordinàries, enterraments suntuosos i làpides funeràries, passejades en cotxets perquè no s'acabin cansant,...

I ara ha arribat la perversió més gran en imaginar la Intel·ligència Artificial com si fos humana. Ens fan entendre que tot i ser màquines, algunes ja amb forma humana, tenen totes les qualitats dels humans. No només sabem que pensen i raonen millor que molts humans, la seva capacitat memorística en emmagatzemar i processar dades ens supera de llarg, la seva rapidesa en fer els processos complexos i trobar les solucions a enigmes inexplicables i, finalment, ja tenim el debat obert si són capaces de tenir sentiments, emocions i, per tant, arribar a tenir consciència. Diuen els pensadors que no és consciència però estan ja prenent decisions per executar accions plenament humanes, però sense cap mena de valor ètic o principi moral que les regixi. Estem ja descobrint que han estat programades per aconseguir en el seu creador humà un benefici, segurament econòmic.

Tenir forma humana és un privilegi nostre que hem entès que Déu també té, és Jesucrist. Però no li hem posat la forma humana nosaltres, és ell que ens ha donat la seva forma humana a nosaltres. No crec que ens acabi canviant per màquines o animals, ens continuarà estimant a nosaltres com a persones humanes.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

5. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'Acció de Gràcies i de Petició; sant Froilà, bisbe de Lleó.

6. ■ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Bru (Colònia, 1035-Squillace, 1101), prevere retirat al desert de Chartreuse, fundador dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

7. □ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / Sl 116 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336); sant Sergi, mr.

8. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl Lc 1 / Lc 11,5-13]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent; santa Faustina Kowalska, verge polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia. Lleida: □ Sants Àngels de la Guarda.

9. ■ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys, màrtirs (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prevere, fundador; sant Abraham, patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prevere dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de Valèn-

cia (agustinà), de Fuenllana; sant Sabí, ermita al Pirineu.

11. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (litúrgia de les hores: 4a setmana) [Is 25,6-10a / Sl 22 / Fl 4, 12-14,19-20 / Mt 22,1-14 (o bé, més breu: 22,1-10)]. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963); santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fundadora de les Serventes de Maria, Velladores dels Malaits (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

Diumenge XXVII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema»

Les paràboles, eina pedagògica que feia servir sovint Jesús, de vegades s'adrecen directament a nosaltres; però sovint es presenten també com una història. Sempre, tanmateix, suposen un ensenyament per a nosaltres. Ho veiem en l'evangeli d'avui. La vinya és símbol del poble d'Israel, ja a l'AT, com veiem en la primera lectura d'avui que és *un cant de l'enamorat a la seva vinya*. El Senyor estima la seva vinya: *La cavà, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin*. La vinya, doncs, està en condicions de donar molt de fruit. Però què passa? L'amo *envia els seus homes a recollir els fruits: però a un, li van pegar, a un altre, el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra*. El mateix passa una segona vegada. Finalment *envià el seu fill, pensant que almenys el fill el respectarien; però ells el van agafar, el van treure fora de la vinya i el van matar*. La paràbola és un exemple clar de la història d'Israel: Déu envia profetes per recollir els fruits de justícia, de bondat, de fidelitat a l'Aliança però el poble no en va fer cas. Finalment envia el seu Fill, el mateix Jesús: però *el van treure fora de la vinya i el van matar*. Jesús mor fora de la ciutat. Què farà el Senyor? El mateix Jesús ho diu: *Passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema*. Aquests altres som nosaltres, els qui érem pagans. Però som cridats a donar fruit... Ho diu ben clarament al final: *El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar*. Som nosaltres que hem de donar fruits d'autèntica vida cristiana. Altrament, no serviria de res ser ara la vinya del Senyor. La primera lectura parla de l'amor de Déu per la seva vinya; és *un cant de l'enamorat a la seva vinya*. Déu està enamorat del seu poble; *esperava bon raïm però li va donar raïms agres*. És el mateix missatge de l'evangeli. Pau ens recorda els fruits que hem de donar: *Interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu-ho!*

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construï al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

► Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardará els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble:

«Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construï una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: "Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat." I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Escriptura: "La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen?" Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar a mi amigo el canto de mi amado por su viña.

Mi amigo tenía una viña en un fértil collado. La entrecavó, quitó las piedras y plantó buenas cepas; construyó en medio una torre y cayó un lagar. Esperaba que diese uvas, pero dio agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacer yo por mi viña que no hubiera hecho? ¿Por qué, cuando yo esperaba que diera uvas, dio agrazones? Pues os hago saber lo que haré con mi viña: quitar su valla y que sirva de leña, derruir su tapia y que sea pisoteada. La convertiré en un erial: no la podarán ni la escardarán, allí crecerán zarzas y cardos, prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella. La viña del Señor del universo es la casa de Israel y los hombres de Judá su plantel preferido. Esperaba de ellos derecho, y ahí tenéis: sangre derramada; esperaba justicia, y ahí tenéis: lamentos.

► Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos:

Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis, visteis en mí, ponedlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «Escuchad otra parábola: "Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó una torre, la arrendó a unos labradores y se marchó lejos. Llegado el tiempo de los frutos, envió sus criados a los labradores para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro y a otro lo apedrearón. Envio de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último, les mandó a su hijo diciéndose: "Tendrán respeto a mi hijo". Pero los labradores, al ver al hijo se dijeron: "Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia". Y agarrándolo, lo sacaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?". Le contestan: "Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores que le entreguen los frutos a su tiempo". Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: "La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente?". Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos».